

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 119.994 van 27 mei 2003
in de zaak A. 109.527/VII-24.373**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. QUINTELIER,
 kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
 Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 27 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 9 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 april 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat R. QUINTELIER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAEGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditoraatsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 25 december 2000 en verklaarde zich op 27 december 2000 vluchteling.

1.2. Op 28 mei 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 augustus 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag geen verband hield met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Oekraïns staatsburger van Roemeense origine, verklaart problemen te hebben gehad in Oekraïne. Rond 23 december 2000 verliet u Oekraïne, vergezeld van een vriendin I. M.. Rond 26 december 2000 kwam u aan in België waar u op 27

december 2000 asiel hebt aangevraagd. U bent in het bezit van een geldig Oekraïns intern paspoort.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-Generaal op 7 augustus 2001, werden u en uw drie kinderen door uw man geslagen sinds die terugkeerde van zijn militaire dienst in Afghanistan. Uw man raakte gewond aan zijn rechterhand tijdens zijn militaire dienst en daarvoor kreeg hij financiële hulp van de Sovjetautoriteiten. Sinds de onafhankelijkheid van Oekraïne werd die hulp echter afgeschaft. Omdat uw man voortdurend ziek is, kon u uw gezin niet meer onderhouden. U beschikte over niet voldoende middelen om uw man in Oekraïne te laten verzorgen. Daarom besloot u naar België te komen, met de bedoeling u kinderen en man later ook te laten komen.

Uit deze verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel omdat ze helemaal geen verband houden met de criteria bepaald door artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw vluchtmotieven (familiale en financiële problemen) blijken immers niet voort te vloeien uit uw politieke of religieuze overtuiging, het behoren tot een bepaalde nationaliteit, etnie of sociale groep. Uw problemen zijn eerder een gevolg van de Oekraïense algemene economische situatie.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde document (Oekraïns intern paspoort) wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet omdat het enkel identiteits- en biogegevens van u bevat, waar niet aan wordt getwijfeld.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen zonder "enig direct en persoonlijk contact" met haar, dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd betekend, terwijl zij die taal niet machtig was en dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat haar de kans werd gegeven haar persoonlijke situatie toe te lichten;

Overwegende dat de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken en door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord; dat zij dus wel de gelegenheid heeft gehad haar standpunt uiteen te zetten, zowel vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en betekend als vooraleer de bestreden beslissing werd genomen; dat -daargelaten de vraag of de wijze van betekening de wettigheid van een beslissing kan beïnvloeden- deze beslissing overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toelating tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) werd betekend in de taal van de asielprocedure; dat het middel deels feitelijke grondslag mist en voor het overige niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij stereotiepe,

geijkte of gestandaardiseerde motiveringen bevat die niet afdoende zijn en dat een "individuele benadering van het specifiek geval" van de verzoekende partij ontbreekt;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de verklaringen van de verzoekende partij heeft geanalyseerd en er een aantal besluiten heeft uit getrokken; dat dan ook bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de motivering "stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd" zou zijn, noch dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij niet bij de beoordeling werd betrokken;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.